

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 653/2013-87

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. júla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Petra Brňáka prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Detvaiom, Cukrová 14, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/2011 a jeho rozhodnutím zo 4. apríla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/2011 a jeho rozhodnutím zo 4. apríla 2012 p o r u š e n é n e b o l i .

Odôvodnenie:

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 653/2013-35 z 12. decembra 2013 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní a jeho rozhodnutím sp. zn. 5 To 9/2011 zo 4. apríla 2012 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že „Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo dňa 13. mája 2011, č. k. PK-ITš/21/2005-9360, boli obžalovaní [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] oslobodení spod obžaloby prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zo dňa 14. decembra 2005, sp. zn. VII Gv 8/04, pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006 a [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pre skutok obžalobou kvalifikovaný ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 160a ods. 1 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podaného v neprospech obžalovaných uznesením zo dňa 4. apríla 2012, sp. zn. 5 To 9/2011, vyššie

uvedený rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 9/2011 zo 4. apríla 2012 podal sťažovateľ dovolanie, pričom vyjadril právny názor, že toto «dovolanie je prípustné na základe ustanovenia § 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por. účinného od 1. 1. 2006 (ďalej len „Tr. por.“) z dôvodov podľa ustanovení § 371 ods. 1 písm. e) g) a i) v spojení s § 372 ods. 1 Tr. por. (druhá veta), pretože

- vo veci (odvolacom konaní) konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pretože v prípravnom konaní rozhodoval vo veci mojej väzby

- rozhodnutie, založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom

- súd nepostupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, neobjasňoval okolnosti, ktoré svedčia v môj prospech a pri hodnotení dôkazov sa neriadil zásadou hodnotiť ich jednotlivo a v ich súhrne

- rozhodnutie, založené na nesprávnom právnom posúdení, zisteného skutkového stavu, nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia...

Odvolací súd na žiadosť obž. [REDAKOVANÉ]... oznámil listom zo dňa 15. 06. 2012 zloženie senátu, ktorý prerokoval a rozhodol o odvolaní prokurátora proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku. Z oznámenia sa zisťuje, že okrem predsedu JUDr. Juraja Klimenta, člena JUDr. Milana Karabína bol členom senátu „5 To“ aj JUDr. Peter Szabó. ...

Ako to vyplýva z vyšetrovacieho spisu, ktorý je súčasťou súdneho spisu JUDr. Peter Szabó ešte ako sudca a predseda senátu Krajského súdu v Bratislave konal a rozhodoval aj v prípravnom konaní o niektorých úkonoch v tejto trestnej veci ako aj ohľadne väzby obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

A. V prípravnom konaní na podnet OČTK sudca JUDr. Peter Szabó vydával príkazy na priestorové odposluchy, odpočúvania a záznam telekomunikačnej činnosti ako aj na sledovanie osôb. Tieto príkazy boli predmetom našich námietok už v prípravnom konaní ako aj v konaní na prvom stupni z dôvodu ich rozporu so zákonom, keďže neobsahujú

potrebné odôvodnenia ako ani osoby na ktoré sa odpočúvania v kancelárii KAME Slovakia Group a. s. vzťahujú. ...

Napriek našim námietkam, ktoré sme permanentne podávali počas celého trestného konania však odvolací súd ustálil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto obrazovo-zvukové záznamy vyhodnotil ako legálne, legitímne a proporcionálne a vzhľadom k tomu, že podľa odvolacieho súdu doposiaľ žiaden z obžalovaných, či už sám alebo prostredníctvom svojich obhajcov, nenamietal ich zákonnosť, nepovažoval za potrebné sa bližšie k tejto otázke vyjadriť...

B. JUDr. Peter Szabó ako predseda senátu Krajského súdu v Bratislave rozhodoval uznesením sp. zn. 8 Tpo 123/04 z 18. augusta 2004 v našej väzobnej veci, ktorým uznesenie Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. Tp 701/04 z 28. júla 2004 bolo zrušené a obvinení ponechaní vo väzbe. ...

Na základe ústavnej sťažnosti obvinených Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. I. ÚS 220/04-66 zo dňa 2. marca 2005 rozhodol, že Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Tpo 123/04 postupom a uznesením z 18. augusta 2004 porušil základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] garantované v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo garantované v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s nedoručením sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. Tp 701/04 z 28. júna 2004, ako aj v súvislosti s tým, že o zákonnosti väzby nekonal urýchlene. ...

Vychádzajúc z uvedeného skutkového a právneho stavu je nesporné, že ide o súhrn okolností, ktoré sú spôsobilé vyvolať podložené pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti tohto sudcu a vzhľadom na obsah dovolaní napadnutého uznesenia celého senátu odvolacieho súdu. Ide o okolnosti a o priamy pomer k veci a doterajšie konanie konkrétneho sudcu, ktoré vo svojom celku dokážu u obžalovaných dôvodne vzbudiť pochybnosti o objektivite a nestrannosti konkrétneho rozhodovania súdu v tomto zložení senátu, resp. tohto senátu...

rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom v tejto súvislosti sme poukázali jednak na odôvodnenie rozhodnutia súdu a jednak na listinné dôkazy, ktorými preukazujeme, že sme permanentne v priebehu

doterajšieho konania vznášali námietku zákonnosti, resp. nezákonnosti dôkazov – odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky, použitie tzv. „kvázy agenta“ [REDAKOVANÉ] a za jeho účasti a asistencie zo strany polície vyhotovené obrazovo-zvukové nahrávky. Navrhovali sme ich vyhlásiť za nezákonné a aby súd na ne neprihliadol vôbec, keďže sú nepoužiteľné. Svedok bol použitý ako agent bez príkazu súdu, teda bez kontroly zákonnosti, pričom vykonával všetky úlohy agenta.

Odvolačný súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval dôsledne podľa § 2 ods. 6 Tr. por. v súvisi s § 2 ods. 5 Tr. por., pretože prihliadol iba na okolnosti svedčiace v neprospech obvinených, aj to nesprávne, ale okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech vôbec nevyhodnotil. Vo svojom rozhodnutí vymenúva za radom niektoré listiny, ale ich nevyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a nepoukázal na to, aký vzťah majú k veci a skutku. Okrem toho pri hodnotení dôkazov sa nevysporiadal ani s otázkou zákonnosti niektorých podstatných dôkazov a nevychádzal zo zistení, ktoré vyplynuli z doplneného dokazovania po prvom zrušujúcom rozsudku zo dňa 19. novembra 2009. Najmä z hľadiska, že dôkazy produkované zo strany svedka [REDAKOVANÉ] sa oslabili a že jeho výpoveď sa postupne vyvíjala. Teda závery svojho predchádzajúceho rozhodnutia nechal bez povšimnutia.

Napriek existujúcim objektívnym listinným dôkazom svedčiacim o opaku, odvolací súd dospel k záveru, citujem z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia „Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto obrazovo-zvukové záznamy vyhodnotil ako legálne, legitímne a proporcionálne a vzhľadom k tomu, že podľa odvolacieho súdu doposiaľ žiaden z obžalovaných, či už sám alebo prostredníctvom svojich obhajcov, nenamietal ich zákonnosť, nepovažoval za potrebné sa bližšie k tejto otázke vyjadriť.“

Takéto konštatovanie v dôvodoch dovolaní napadnutého uznesenia, resp. tvrdenia zo strany Najvyššieho súdu sú v príkrom rozpore s... písomnými podaniami obžalovaných, ktoré sa nachádzajú v trestnom spise.».

Podľa sťažovateľa «rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia čiastočne vyplýva z dôvodov dovolania uvedených... vyššie a jeho dôvodnosť bližšie sme odôvodnili vychádzajúc z napadnutého uznesenia ďalej nasledovne:

... Je potrebné poznamenať a to napriek tomu, že odvolací súd sa snaží odôvodniť pozadie svojho predchádzajúceho rozhodnutia, že prvostupňový súd postupoval v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 19. novembra 2009 sp. zn. 1 Toš 4/2009 a v nariadenom rozsahu vykonal aj dokazovanie, výsledkom ktorého bolo, že sa oslabili svedkom produkované dôkazy a dôvody obžaloby, a navyše súd prvého stupňa zistil aj nové skutočnosti, ktoré ho viedli k oslobodeniu obžalovaných spod obžaloby. ...

Tieto skutočnosti odvolací súd buď prehliadol, nevzal do úvahy, alebo ich vyhodnotil výhradne v neprospech obžalovaných.

... podstatný rozdiel medzi rozhodnutiami oboch súdov nie je v dôkazoch, ale v rozdielnom ponímaní trestnoprocesného práva a to najmä z hľadiska zákonnosti a spravodlivosti, rovností zbraní a kontradiktórnosti konania ako súčastí spravodlivého súdneho procesu. Rozdiel je v tom, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne nie iba podľa § 2 ods. 6 Tr. por., ale aj podľa § 2 ods. 5 Tr. por., keďže vzal do úvahy nie iba okolnosti svedčiace proti obvineným ale aj okolnosti, ktoré svedčia v ich prospech. Okrem toho pri hodnotení dôkazov sa vysporiadal aj s otázkou zákonnosti niektorých podstatných dôkazov a vychádzal aj zo zistení, ktoré vyplynuli z doplneného dokazovania, najmä z toho, že dôkazy produkované zo strany svedka sa oslabili a že jeho výpoveď sa postupne vyvíjal. Žiaľ odvolací súd tieto princípy pri hodnotení dôkazov opomenul a postupoval opačne a napriek jasným pochybnostiam dôkazy hodnotil v neprospech obžalovaných.

... Napadnutým uznesením NS SR ako súd odvolací zavádza nebezpečný precedens, kedy na jednej strane síce konštatuje nemožnosť zásahu do autonómie a voľného hodnotenia dôkazu súdu nižšieho stupňa a preto nemôže odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom, ale na druhej strane sa snaží spochybniť jeho postup pri hodnotení dôkazov tým, že špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa jednak nevyhodnotil všetky doposiaľ známe okolnosti prípadu a jednak podľa jeho pojmoslovia „neurobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia“. Pritom súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy aj dodatočne vykonané tým, že správne nevzal do úvahy nezákonne zabezpečené dôkazy.

Žiaľ na druhej strane odvolací súd síce vyhodnotil dôkazy, (predpokladáme) tiež podľa svojho vnútorného presvedčenia, ale tie neboli založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a najmä nehodnotil a nevzal do úvahy okolnosti svedčiace v prospech obžalovaných, ale iba okolnosti svedčiace v prospech obžaloby. V súlade s odvolaním prokurátora preberá a uvádza iba okolnosti v neprospech obžalovaných skresľujúco hmlisto tak, ako to nepresne uvádza prokurátor a nie tak, ako to vyplýva z dôkazov. Navyiac aj dobové právne úkony (zmluva o zabezpečení záležitostí, zmluva medzi dlžníkom s veriteľmi, účtovné doklady a uznávacie dohody), ktoré inak slúžia a vypovedajú v prospech obžalovaných vykladá v ich neprospech a priraduje ich ako ďalšie nepriame dôkazy spolu s nepresne interpretovanými odvolacími dôvodmi prokurátora k dôkazom akoby svedčiacim o spáchaní skutku. ...

Svojský a neobvyklý postup odvolacieho súdu v konaní 5 To 9/2011 pri preskúmaní prokurátorom napadnutého rozsudku preukazuje aj samotné nevyhodnotenie (ignorovanie) vyjadrenia obžalovaného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] k odvolaniu prokurátora. Neporovnanie jednotlivých tvrdení strán so zabezpečenými dôkazmi a neskúmanie a neposudzovanie zákonnosti alebo nezákonnosti dôkazov (postavenie agenta, osoby svedka, obrazovo-zvukových záznamov, úplnosť prepisov atď.), ktoré obžalovaný a jeho obhajcovia namietali v konaní svedčí o porušení práva na spravodlivý súdny proces (rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania). Naopak odvolací súd v rozpore so skutočnosťou konštatuje, že námietky k zákonnosti týchto dôkazov neboli dané a preto odvolací súd sa s otázkami nezákonnosti nezaobrá v tomto konaní!...

V záujme zistenia objektívnej pravdy a spravodlivého súdneho procesu a vylúčeniu dojmu arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ak odvolacie dôvody prokurátora odvolací súd bod po bode vymenoval, bolo povinnosťou odvolacieho súdu vyjadrenie obžalovaného a najmä jeho námietky s dôvodmi a tvrdeniami prokurátora aspoň skonfrontovať a v záujme náležitého zistenia skutkového stavu zároveň ich porovnať so zápisnicami a inými dôkazmi na ktoré sa odvoláva. V každom prípade však bolo povinnosťou na námietky účastníka ústavne konformným spôsobom reagovať.»

O dovolaní sťažovateľa bolo právoplatne rozhodnuté uznesením najvyššieho súdu „zo dňa 18. septembra 2012, sp. zn. 2 TdoV 14/2012, ktorým bolo podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie obžalovaného odmietnuté, nakoľko dovolací súd po preskúmaní veci zistil, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil, že

„1. Postupom Najvyššieho súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tdo V 14/2012 a jeho rozhodnutím z 18. septembra 2012 v spojení s postupom Najvyššieho súdu... v konaní vedenom pod sp. zn. 5 To 9/2011 a jeho rozhodnutím zo dňa 04. apríla 2012 základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... bolo porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 14/2012 z 18. septembra 2012 ústavný súd zrušuje a vec vracia mu na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania...“.

II.

K prijatej sťažnosti sťažovateľa sa vyjadril predseda najvyššieho súdu prostredníctvom predsedu senátu listom č. k. KP 3/2014-13 doručeným ústavnému súdu 16. septembra 2014, v ktorom uviedol:

«1.) vo veci konal a rozhodol sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania – sudca – člen senátu 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Peter Szabo, keďže v prípravnom konaní v tejto istej veci rozhodol o väzbe a vydal príkazy na priestorové odposluchy, sledovanie osôb, odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti, pričom v rámci rozhodovania o väzbe podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 2. marca 2005, sp. zn. I. ÚS 220/04, porušil základné práva [redacted], [redacted] a [redacted] garantované v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd v súvislosti s nedoručením sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I. z 28. júna 2004, sp. zn. Tp 701/04, ako aj v súvislosti s tým, že o zákonnosti väzby nekonal urýchlene;

- zákonná úprava vylúčenia sudcu priamo zo zákona upravená v § 30 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 nepozná dôvod vylúčenia sudcu na základe toho, že v tej istej veci konal a rozhodoval ako sudca v prípravnom konaní (rovnako tak ani Tr. por. účinný od 1. januára 2006 v § 31);

- ušlo zrejme pozornosti konajúceho senátu Ústavného súdu Slovenskej republiky, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací už predtým vo veci konal a rozhodol uznesením z 19. novembra 2009, sp. zn. IToš 4/2009, a to v zložení predsedu senátu JUDr. Juraj Kliment a členovia senátu JUDr. Peter Szabo a JUDr. Peter Hatala, pričom [REDAKOVANÉ] v tomto prípade nenamietal porušenie svojich základných práv garantovaných ústavou a dohovorom – zrejme preto, že odvolací súd v tomto prípade zrušil odsudzujúci prvostupňový rozsudok, ktorým bol odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov so zaradením do I. nápravno výchovnej skupiny a k peňažnému trestu vo výmere 20.000 (dvadsať tisíc) Eur s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok;

- z uvedeného je bez akejkoľvek pochybnosti zrejmé, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] namieta porušenie svojich základných práv ad hoc podľa výsledku „sporu“ a podľa toho, či rozhodnutie odvolacieho súdu je alebo nie je v súlade s jeho subjektívnymi predstavami o jeho vine, resp. nevine;

- podotýkam, že prelomením princípu zakotveného v zákonnej úprave (sudca, ktorý konal a rozhodoval v prípravnom konaní, môže v tej istej veci konať aj po podaní obžaloby) by došlo k opätovnému otvoreniu prípadov rádovo v tisíckach a rovnako tak k potrebe novelizácie zákonnej úpravy o vylúčení orgánov činných v trestnom konaní;

2.) zákonnosť obrazových a zvukových záznamov

- odvolací senát sa problematikou týchto dôkazov bližšie nezaoberal, pretože sťažovateľ a ostatní obžalovaní zákonnosť konkrétne tohto dôkazu vôbec nenamietali – stalo sa tak sťažovateľom [REDAKOVANÉ], rovnako ako v predchádzajúcom prípade až potom, čo odvolací súd vo svojom ostatnom uznesení zo 4. apríla 2012,

sp. zn. 5 To 9/2011, veľmi detailne rozviedol jednotlivé obrazovo zvukové záznamy, z ktorých potom logicky vyvodil v uznesení uvedené skutkové a právne závery;

- sťažovateľ [REDAKOVANÉ] vo svojich podaniach namietal len zákonnosť záznamov telekomunikačnej činnosti, pričom odvolací súd v prípade tohto dôkazu uviedol veľmi podrobnú argumentáciu, v rámci ktorej rozviedol aj právne závery týkajúce sa rovnako obrazovo zvukových záznamov (absencia podrobného odôvodnenia rozhodnutia o nariadení tohto úkonu, ktorú okolnosť nepovažoval za dôvod nezákonnosti týchto dôkazov – keďže sťažovateľ mal opakovane možnosť sa k týmto obrazovo-zvukovým záznamom a na nich zachytených slovných prejavoch a gestikuláciách svojej osoby vyjadriť, čo ale na hlavnom pojednávaní opakovane nevyužil);

3.) hodnotenie dôkazov

- odvolací súd na rozdiel od súdu prvého stupňa, ktorý vyhodnotil dôkazy vždy jednostranne, sa v ostatnom rozhodnutí vyrovnal so všetkými dôkazmi v neprospech, či v prospech sťažovateľa a tieto logicky vyhodnotil v intenciách príslušných ustanovení Trestného poriadku;

- sťažovateľ v podstate svojou sťažnosťou si z ústavného súdu spravil tretí stupeň súdneho konania (keďže dovolanie nie je prípustné) a ústavný súd tým, že uvedenú sťažnosť prijal na ďalšie konanie, sa na túto úlohu aj podujal, keď v neprávoplatne skončenej veci sa chystá zasiahnuť do merita veci (i keď v uznesení o prijatí ústavnej sťažnosti veľmi zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým výlučne patrí právo interpretovať a aplikovať zákony)

- zdôrazňujem, že takýmto procesným postupom bol vo veci vytvorený viac ako dvojročný prieťah, keďže Najvyšší súd Slovenskej republiky ostatne rozhodol 4. apríla 2012, pričom sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 28. decembra 2012 (predtým podal neprípustné dovolanie) a Ústavný súd Slovenskej republiky túto prijal na ďalšie konanie až 12. decembra 2013, pričom Špecializovaný trestný súd v Pezinku odvtedy vo veci nekonal a nerozhodol.»

V označenom liste predseda najvyššieho súdu oznámil, že najvyšší súd súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

Na vyjadrenie najvyššieho súdu reagoval sťažovateľ stanoviskom doručeným 22. decembra 2014, v ktorom prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol:

„... [REDAKOVANÉ] rozhodoval vo veci na súde nižšieho stupňa v prípravnom konaní, vydával príkazy a rozhodol aj o sťažnosti prokurátora proti rozhodnutiu o prepustení z väzby...

V zmysle uvedených rozhodnutí Európskeho súdu – preukázanie existencie pomeru vzbudzujúceho pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby nemusí byť vždy doložené len konkrétnym priamym konaním úradnej osoby, jej priamym pomerom alebo vzťahom k veci alebo osobám uvedeným v zákone, ale môže ísť aj o taký súhrn preukázaných a nepochybných skutočností, ktoré vo svojom celku dokážu najmä u niektorej zo strán vzbudiť pochybnosti o objektivite a nestrannosti konkrétneho rozhodovania súdu.

Pokiaľ ide o poukázanie NS SR na skutočnosť, že už raz rozhodol o odvolaní a členom tohto senátu bol aj vtedy JUDr. Peter Szabo, by som snáď iba uviedol, že jednak nemal som vedomosť vtedy o tom, že JUDr. Peter Szabo na NS SR je totožný s tým JUDr. Petrom Szabom, ktorý bol predsedom senátu na Krajskom súde v Bratislave a jednak konanie bolo vyhlásené na neverejné na ktorom rozhodol odvolací súd. Teda vtedy som nemal okrem preverenia skutočnosti ani časový priestor podať námietky zaujatosti voči sudcu. Z obsahu rozhodnutia a postupu v odvolacom konaní však vyplýva zaujatosť celého senátu...

Zaujatosť sudcu, porušenie kontradiktórnosti konania, nezákonné a nepoužiteľné dôkazy a zásah do voľného hodnotenia dôkazov sú základné zásady, ktoré determinujú spravodlivý proces.

2. Pokiaľ ide o nezákonné dôkazy a námietky proti takýmto dôkazom

Nie je pravdou konštatovanie vo vyjadrení odvolacieho súdu, že by som bol namietal iba zákonnosť záznamov telekomunikačnej činnosti a že by som nebol využil na hlavnom pojednávaní sa vyjadriť k obrazovo-zvukovým záznamom...

Dôležitou súčasťou podozrenia zo spáchania trestného činu je jeho odôvodnenosť. Špecifickou situáciou odôvodnenosti je svedecká výpoveď tzv. kajúcnikov (osôb, ktoré svedčia aj z dôvodu obmedzenia trestného stíhania voči vlastnej osobe). V prípade Labita c.

Taliansko (rozhodnutie zo 6. apríla 2000 týkajúce sa sťažnosti č. 26772/95) Súd zdôraznil, že spolupráca „kajúcnikov“ predstavuje veľmi dôležitý nástroj v boji, ktorý talianske štátne úrady vedú proti mafii...

Vznikajú pochybnosti aj o zaujatosti niektorých osôb v konaní, ktorých teraz nie je možné presne označiť. Rovnako vznikajú pochybnosti ohľadom miestnej a vecnej príslušnosti súdov.

Chráneným svedkom alebo svedkom s obdobným štatútom ako agent alebo agentom je človek v tiesni, trestne stíhaný na slobode, ktorý sa ocitol v tiesni a sa stal nástrojom polície... obvinenie a obžaloba je opretá a vychádza iba z nekontrolovateľných tvrdení tohto svedka, údajne ním vyhotovených a za jeho pomoci vykonaných audiovizuálnych nahrávok a nezákonne zabezpečených dôkazov a nepriamych dôkazov. Priamy dôkaz o tom, že kto peniaze žiadal a kedy, na aký účel a koľko a kedy prevzal neexistuje... som toho názoru, že v osobe [REDAKOVANÉ] ide o agenta alebo o osobu obdobným štatútom, resp. o osobu prostredníctvom ktorého sa realizuje pôsobnosť agenta...

V príkazoch ďalej neboli určené osoby, ktorých sa odposluchy mali týkať ale iba kancelárske priestory vo firme KAME-SLOVAKIA GROUP a. s. Teda bolo možné hocikoho v hociktorej v kancelárii odpočúvať. Rovnako to platí aj o príkazoch na sledovanie osôb...

Námietky nezákonnosti odzneli aj v záverečných rečiach obžalovaných dňa 19. 01. 2009.

Rovnaké námietky obsahuje aj moje podanie – návrh na dokazovanie zo dňa 21. 06. 2010...

Zo zákonného ustanovenia § 88e ods. 7 v súvisi s § 88 ods. 5 TP vyplýva, že ak sa má zvukový záznam použiť ako dôkaz v konaní pred súdom, treba k nemu pripojiť doslovný prepis záznamu s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti vykonávania záznamu v zmysle citovaných ustanovení Trestného poriadku. Vyplýva to aj z judikátu 52/2010 – Činnosť agenta a použitie zvukového záznamu na v zmysle Uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3To6/2009. Za týchto okolností (neexistencia úplného prepisu záznamu) nie je vylúčené, že došlo k manipulácii s týmto dôkazom, a preto sa tento mohol stať nedôveryhodným a vo svojej podstate aj nepoužiteľným...

Nie je pravdou, že by odvolací súd vyhodnotil dôkazy v prospech aj v neprospech obžalovaných. Veď ani v jednom bode s námietkami sťažovateľa k odvolaniu prokurátora sa nevysporiadal, ani tieto námietky nespomína nieže by tieto bol skonfrontoval s odvolacími dôvodmi prokurátora a dôkazmi. Na margo môjho vyjadrenia na 22. stranách ku každému odvolaciemu dôvodu iba uviedol, že som podanie podal. Nemôžem to kvalifikovať inak ako za porušenie zásady kontradiktórnosti konania rovnako ako to bolo v rozhodnutí odvolacieho súdu vo väzobnej veci, kedy ústavný súd vyslovil porušenie základných práv nás sťažovateľov.

Napriek tomu, že po výsledku opakovaného dokazovania sa posilnili dôkazy svedčiace v prospech obžalovaných a svedkom produkované tvrdenia sa oslabili, dôkazy vyhodnotil odvolací súd v neprospech nás obžalovaných. Odvolací súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval v intenciách svojho skoršieho rozhodnutia ani podľa § 2 ods. 6 v spojení s § 2 ods. 5 Tr. por...

Sťažnosťou napadnutým rozhodnutím odvolací súd svojim postupom a rozhodnutím oklieštil priestor a možnosť súdu prvého stupňa aby rozhodol v rámci vlastnej úvahy...

Podanou ústavnou sťažnosťou vychádzajúc z Ústavy SR ako obžalovaný občan sa uchádzam iba o súdnu ochranu, keďže všeobecný súd v rámci trestného konania mi právnu ochranu neposkytol a navrhujem ctenému senátu Ústavného súdu SR mojej ústavnej sťažnosti vyhovieť v zmysle petitu.“

Podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd prerokoval túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže účastníci konania vyslovili súhlas s upustením od ústneho pojednávania a podľa názoru ústavného súdu od ústneho pojednávania by nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 9/2011 zo 4. apríla 2012, ktorým najvyšší súd v odvolacom konaní rozhodol o odvolaní Úradu špeciálnej prokuratúry (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k Pk 1 Tš 21/2005-9360 z 13. mája 2011 tak, že rozhodnutie špecializovaného súdu zrušil a vec vrátil špecializovanému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani

zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Vo svojej rozsiahlej judikatúre ústavný súd už ustálil, že podstatou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je možnosť každého domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí uvádza:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe takto vykonaného prieskumu zistil, že záver špecializovaného trestného súdu o nevinnosti obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] je nezákonný pre prítomné chyby rozsudku v dôsledku toho, že špecializovaný trestný súd sa nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací všeobecne považuje za potrebné, uviesť, že v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 6 Tr. por., tzn. že ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a urobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia, nemôže odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným v úvahu prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v posudzovanej veci zistil, že špecializovaný trestný súd ako súd prvého stupňa jednak nevyhodnotil všetky doposiaľ známe okolnosti prípadu a jednak neurobil logicky odôvodnené úplné skutkové zistenia.

Úvodom Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné zdôrazniť skutočnosť, ktorá mala zásadný význam pre ďalší procesný vývoj v tejto trestnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako už bolo skôr spomenuté, uznesením z 19. novembra 2009, sp. zn. I Toš 4/2009, podľa § 258 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil špecializovanému trestnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Rozhodol tak preto, že bývalý špeciálny súd sa k pôvodnému odsudzujúcemu rozsudku dopracoval procesným postupom, ktorý nemožno nazvať inak ako diletantsky,

keďže v tomto odsudzujúcom rozsudku uznal za vinného aj obžalovaného [REDAKOVANÉ], ktorý takmer po celú dobu trestného konania pred bývalým špeciálnym súdom vystupoval v procesnom postavení svedka. Uvedené flagrantné procesné pochybenie malo ten následok, že odvolací súd musel napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť už špecializovanému trestnému súdu, aby ju úplne od začiatku opäť prejednal a rozhodol. Vzhľadom k tomu nemohol ani vyhodnotiť dovtedy vykonané dôkazy každý jednotlivito i v ich súhrne, keďže väčšina z nich v dôsledku vyššie uvedeného procesného postupu bývalého Špeciálneho súdu sa stala nezákonnými.

Z tohto dôvodu vznikol potom logicky vo veci prietah, pretože nebyť tohto procesného pochybenia bývalého špeciálneho súdu, mohla byť trestná vec obžalovaného [REDAKOVANÉ] a spol. už dávno právoplatne skončená.

Na tomto mieste je potrebné ešte vysvetliť, že do úvahy prichádzalo aj zrušenie rozsudku len v časti týkajúcej sa obžalovaného [REDAKOVANÉ] s tým, že v prípade ďalších obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] by Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na nesprávnu právnu kvalifikáciu ich konania rozhodol postupom podľa § 259 ods. 3 Tr. por. sám. Uvedený procesný postup by však mal za následok, že opakovaný proces proti obžalovanému [REDAKOVANÉ] by bol len formálnou záležitosťou, keďže o jeho vine by sa de facto rozhodlo už v tomto odvolacom konaní. Vzhľadom k tomu sa odvolací súd priklonil k alternatíve zrušiť pôvodný odsudzujúci rozsudok v celom rozsahu a vrátiť vec na nové prejednanie a rozhodnutie, aby tak o vine týchto obžalovaných bolo rozhodnuté v jednom konaní...

Treba ešte pripomenúť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky napriek tomu, že v odôvodnení prvého zrušujúceho uznesenia veľmi opatrne naznačil, ktorým smerom sa má špecializovaný trestný súd v tejto trestnej veci uberať, a to aj vo vzťahu do úvahy prichádzajúcej právnej kvalifikácii konania obžalovaných (pozri stranu 24 uznesenia NS SR z 19. novembra 2009, sp. zn. 1 Toš 4/2009), špecializovaný trestný súd tento náznak vôbec nepochopil a namiesto toho rozhodnutie odvolacieho súdu v novom konaní neustále parafrázoval a spochybňoval, pričom nakoniec v otázke viny obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] sa opäť dopracoval k rozhodnutiu,

ktorým „takpovediac obetoval spravodlivosť“ a ktoré nemožno nazvať inak ako „z jedného extrému do druhého extrému“.

Treba povedať, že odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (až na jedného člena zložený zo sudcov bývalého senátu 1 Toš) v trestnej veci obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] len kontinuálne nadväzuje na svoje právne názory aplikované v predchádzajúcich korupčných kauzách, a to či už išlo o prípad bývalého prednostu Krajského pozemkového úradu v Trnave (uznesenie NS SR z 13. decembra 2006, sp. zn. 1 Toš 23/2006), o prípad bývalého primátora v Čadci (uznesenie NS SR z 5. júna 2008, sp. zn. 1 Toš 16/2007) alebo o prípad bývalého sudcu Okresného súdu v Čadci (uznesenie NS SR z 15. apríla 2010, sp. zn. 1 Toš 8/2009).

Pre všetky tieto právoplatne skončené trestné veci je charakteristické, že výrok o vine vychádzal predovšetkým z lege artis zabezpečených obrazovo-zvukových záznamov, ktoré veľmi objektívne dokumentovali korupčné správanie vyššie uvedených osôb nielen v momente prevzatia úplatku, ale aj do minulosti, pokiaľ k takému konaniu došlo.

Rovnako uvedené obrazovo-zvukové záznamy objektívne dokumentovali spôsob, akým jednotlivé osoby kryli prevzatie úplatkov, či už v podobe sponzorského daru pre miestny futbalový klub alebo ako zálohy za predaj rodinného domu, a to aj v písomnej podobe.

A napokon uvedené obrazovo-zvukové záznamy objektívne dokazovali aj to, že v posudzovaných prípadoch nešlo zo strany polície o činnosť smerujúcu k vyprovokovaní u korupčnej trestnej činnosti, ale len o činnosť polície smerujúcej k jej zadokumentovaniu.

A naopak chýbajúci obrazovo-zvukový záznam, ktorý nebyť úniku informácií a tým predčasného prezradenia akcie polície, zabezpečený mohol byť, bol v rozhodujúcej miere dôvodom pre záver bývalého odvolacieho senátu 1 Toš o nevine bývalého starostu Rače, keďže absencia tohto dôkazu zapríčinila stav dôkaznej núdze (uznesenie NS SR z 26. novembra 2009, sp. zn. 1 Toš 6/2009).

V posudzovanej veci sa začalo trestné stíhanie vo veci uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ SR, Úradu boja proti korupcii, Odbor boja proti korupcii Východ, Košice, zo 7. februára 2004, ČVS: PPZ-11/BPK-V-2004 pre trestné činy podvodu podľa § 250

ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák.

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave na základe návrhov prokurátora Úradu špeciálneho prokurátora Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorého príslušnosť bola určená rozhodnutím generálneho prokurátora z 10. februára 2004, podľa § 88e ods. 1, ods. 2, ods. 4 Tr. por. vydali v dňoch 19. a 27. februára 2004 písomné príkazy na vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov z kancelárskych priestorov firmy KAME – Slovakia Group a. s., Košice so sídlom Košice, Popradská č. 66, na obdobie od 19. do 27. februára a od 27. februára do 31. marca 2004.

Na tomto základe boli následne zabezpečené príslušnou súčasťou polície obrazovo-zvukové záznamy zo strenutí svedka [REDAKOVANÉ] jednak s obžalovaným [REDAKOVANÉ] v dňoch 23. februára, 3. a 5. marca 2004 a jednak zo strenutia svedka [REDAKOVANÉ] s obžalovanými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zo dňa 10. marca 2004, na ktorom došlo k odovzdaniu a prevzatiu sumy 1.000.000,- Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto obrazovo-zvukové záznamy vyhodnotil ako legálne, legitímne a proporcionálne a vzhľadom k tomu, že doposiaľ žiaden z obžalovaných, či už sám alebo prostredníctvom svojich obhajcov, nenamietal ich zákonnosť, nepovažoval za potrebné sa bližšie k tejto otázke vyjadriť.

Z obrazovo-zvukového záznamu zo strenutia medzi svedkom [REDAKOVANÉ] a obžalovaným [REDAKOVANÉ] z 23. februára 2004 boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky zistené tieto skutočnosti: (tu najvyšší súd „skutočnosti“ podrobne rozpísal).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyššie uvedené skutočnosti považuje za preukázané bez akejkoľvek pochybnosti, keďže v danom prípade ide o dôkaz (argumentum ad veritatem -objektívny), ktorý tak povediac „vis-á-vis - zoči-voči“ sprostredkováva slovné prejavy a gestikulácie obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na podklade ktorých potom možno veľmi precízne posúdiť jednak objektívnu a subjektívnu stránku ich konania a jednak mieru participácie ďalších osôb na tomto ich protiprávnom konaní.

Po prehratí týchto obrazovo-zvukových záznamov obrazne povedané to nemôže vidieť len slepý a nemôže počuť len hluchý Prisudzovať iný význam ich slovným prejavom a gestikuláciám v týchto obrazovo-zvukových záznamoch aj v kontexte iných nepriamych dôkazov na seba nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich môžu len samotní obžalovaní majúci právo brániť sa spôsobom, ktorí uznajú za vhodný a samozrejme ich zvolení obhajcovia, ale nikto iný, pokiaľ by nechcel prísť do rozporu s pravidlami logického úsudku a vyvodzovania.

S poukazom na tento objektívny dôkaz je potom potrebné hodnotiť v neprospech obžalovaných aj celú skupinu nepriamych dôkazov na seba nadväzujúcich a vzájomne sa dopĺňajúcich, na ktoré správne poukázal prokurátor vo svojom písomne odôvodnenom odvolaní a ktoré už odvolací súd podrobne rozviedol v predchádzajúcej časti tohto uznesenia...

Rovnako podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v posudzovanej trestnej veci, pokiaľ ide o skutkové závery vychádzajúce z hodnotenia doposiaľ vykonaných dôkazov, každého jednotlivo i v ich súhrne, špecializovaný trestný súd sa dôsledne nevyrovnal so všetkými týmito nepriamymi dôkazmi a z nich vyplývajúcimi skutočnosťami. Ide o tieto nepriame dôkazy a skutočnosti:...

listinné dôkazy, ktoré okrem iných boli zaistené u obžalovaného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] bezprostredne po jeho zadržaní, a to zmluva o pôžičke uzatvorená 26. februára 2004 medzi KAME – Slovakia Group, a. s. Košice ako veriteľom a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako dlžníkom, príjmový pokladničný doklad bez čísla z 10. marca 2004, na základe ktorého [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] prijal od firmy KAME – Slovakia Group, a. s. Košice 250.000,- Sk, výdavkový pokladničný doklad bez čísla z 10. marca 2004, na základe ktorého bola firmou KAME – Slovakia Group, a. s. Košice vyplatená [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] suma 250.000,- Sk, príjmový pokladničný doklad bez čísla z 10. marca 2004, na základe ktorého [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] prijal od firmy KAME – Slovakia Group, a. s. Košice 250.000,- Sk, výdavkový pokladničný doklad bez čísla z 10. marca 2004, na základe ktorého bola firmou KAME – Slovakia Group, a. s. Košice vyplatená [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] suma 250.000,- Sk, potvrdenie firmy KAME – Slovakia Group, a. s. Košice o tom, že [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na základe zmluvy o pôžičke z 26. februára 2004 vrátil

28. apríla 2004 sumu 250.000,- Sk aj s úrokmi, pričom na potvrdení je dátum 28. apríl 2004...

Najvyšší súd Slovenskej republiky potom s prihliadnutým na zabezpečené a vykonané obrazovo-zvukové záznamy objektivizujúce subjektívnu a objektívnu stránku konania obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], na ktoré nadväzujú vyššie uvedené nepriame dôkazy vzájomne sa dopĺňajúce, vyhodnotil závery špecializovaného trestného súdu týkajúce sa svedeckej výpovede [REDAKOVANÉ] ako nelogické a tým absolútne nepresvedčivé.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa od špecializovaného trestného súdu vyžadovalo, aby všetky tieto dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti konfrontoval s výpoveďami svedka [REDAKOVANÉ], ktorý tvrdil, že... v tejto súvislosti odvolací senát 5 T (bývalý IToš) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí opätovne poukázať na už skôr prezentovanú kontinuitu vlastnej rozhodovacej činnosti z hľadiska svojich hodnotiacich úsudkov a logického vyvodzovania...

... špecializovaný trestný súd sa logicky nevyrovnal ani so samotnou obhajobnou argumentáciou obžalovaných založenou na tvrdení, že 29. novembra 2002 im svedok [REDAKOVANÉ] ani nemohol odovzdať predmetnú sumu, keďže na jednej strane obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol v ten deň dopoludnia v Spišskej Novej Vsi, kde sa stretol so svedkom [REDAKOVANÉ] v rámci predvolebného týždňa a odtiaľ cestoval do Rožňavy, kde nechal svoje auto u sestry a až tam prestúpil k ostatným a na strane druhej obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol cez obedňajšie hodiny kupovať darček v meste Holoház, o čom svedčí listinný doklad preukazujúci prechod štátnej hranice – na tomto mieste je potrebné uviesť, že obžalovaní boli pozvaní na oslavu päťdesiatky manželky v tom čase poslanca NR SR, pritom darčeky kupovali na poslednú chvíľu v deň odchodu a počas cesty, na tento deň si naplánovali ešte rôzne iné aktivity a stretnutia, komplikovaným spôsobom cestovali do Bratislavy, pričom na oslavu prišli podľa svojich prvých vyjadrení až okolo 21.00 hod. a odišli niečo po polnoci (neskôr to modifikovali), čo logicky svedčí pre záver, že táto „cesta“ bola jednak zorganizovaná a dohodnutá takpovediac operatívne a narýchlo a jednak mala úplne iný účel a cieľ (ako bola účasť na oslave), a to ten, ktorý prezentoval jednak svedok [REDAKOVANÉ] a napokon aj samotní obžalovaní

„[redacted] a [redacted] v obrazovo-zvukovom zázname z 10. marca 2004, pričom nimi neskôr proklamované a dokazované rôzne iné aktivity a stretnutia mali poskytovať obžalovaným alibi, ktoré však podľa názoru odvolacieho súdu nevyznali zvlášť presvedčivo, keď napr. svedok [redacted] svoje tvrdenia oprel o udalosť súvisiacu s poškodením svojho motorového vozidla, pričom z iného listinného dôkazu bolo zistené, že táto poisťná udalosť bola nahlásená až 2. septembra 2003 s tým, že k nej došlo 28. augusta 2003, tvrdeniam svedka [redacted] napokon zodpovedá aj to, pokiaľ tento vypovedal, že to boli práve obžalovaní, ktorí iniciovali doplatenie „dohodnutej odmeny do Bratislavy“, zvlášť iniciatívny bol v tomto smere obžalovaný [redacted], čo napokon bez akýchkoľvek pochybností objektivizovali obrazovo-zvukové záznamy, na ktorých tento iniciatívne určoval termíny, výšku „splátky“, mechanizmus jeho krytia a rozdelenie úloh, pričom k odovzdaniu a prevzatiu sumy v určenej výške – „jednička“ – 1.000.000,- Sk skutočne v termíne ním dohodnutom – 10. marca 2004 – aj došlo, a to za asistencie obžalovaného [redacted] s tým, že jej prevzatie kryli spôsobom, na ktorom sa vopred dohodli a ktorý pripravil práve obžalovaný [redacted]; že išlo o krycí manéver niet absolútne žiadnych pochybností, ktorá skutočnosť rovnako zodpovedá tvrdeniam svedka [redacted], pričom rovnako v tomto smere odvolací senát 5 T (bývalý 1 Toš) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí opätovne poukázať na už skôr prezentovanú kontinuitu vlastnej rozhodovacej činnosti z hľadiska svojich hodnotiacich úsudkov a logického vyvodzovania, pretože už v korupčných kauzách bývalého prednostu Krajského pozemkového úradu v Trnave (sp. zn. 1 Toš 23/2006) a bývalého primátora v Čadci (sp. zn. 1 Toš 16/2007) sa rovnakým spôsobom vyrovnal s obhajobnou argumentáciou týchto obžalovaných... – v kontexte týchto všetkých dôkazov potom sa vyžadovalo, aby špecializovaný trestný súd vyhodnotil aj ostatné dôkazy, – ktoré obžalovaní v rámci svojej obhajobnej argumentácie predložili alebo na ne poukazovali, zvlášť znalecký posudok vypracovaný na základe ich poverenia (viď vyjadrenie Ústavu súdneho inžinierstva), a z neho rezultujúca obhajobná argumentácia obžalovaného [redacted], ktorú treba považovať za priam detinskú (svedok [redacted] „vložit“ do počítačovej siete obžalovaného väčší počet mailov), vyšetrovacie spisy svedčiace jednak o trestnom stíhaní a odsúdení svedka [redacted] a jednak o zastavení trestného

stíhania z dôvodu, že sa nestal skutok (trestné oznámenie. [REDAKČNÝ ZNAČENIE] opäť pre trestný čin), pretože špecializovaný trestný súd tieto dôkazy hodnotil jednotlivo bez vzájomných súvislostí a zároveň opäť nelogicky v prospech obžalovaných, pritom napr. z obrazovo-zvukového záznamu z 23. februára 2004 vyplýva, že aj tvrdenia svedka [REDAKČNÝ ZNAČENIE], pokiaľ tento vypovedal o korupcii vo vzťahu k nestotožneným príslušníkom PZ SR, ktorú mal opäť „sprostredkovať“ obžalovaný [REDAKČNÝ ZNAČENIE], majú reálny základ.

Pokiaľ ide o záver špecializovaného trestného súdu, že v posudzovanom prípade išlo o policajnú provokáciu riadenú a realizovanú prostredníctvom kontrolovaného konania svedka [REDAKČNÝ ZNAČENIE], keď „skutok mal umelo vytvorený dej a vznikol na základe činnosti orgánov činných v trestnom konaní prezentovanej konaním [REDAKČNÝ ZNAČENIE], ktorý vytvoril situáciu, pri ktorej odovzdal obžalovaným peniaze, ktoré prezentoval ako úplatok, ale toto konanie nevykazovalo znaky trestného činu“, Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné uviesť nasledovné:

V tejto otázke odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opäť poukazuje na kontinuitu svojej rozhodovacej činnosti v otázke posudzovania policajnej provokácie, keď už v korupčnej kauze týkajúcej sa bývalého sudcu Okresného súdu v Čadci (sp. zn. I Toš 8/2009) veľmi precízne rozlišoval medzi policajnou provokáciou a tzv. „skrytou reakciou polície“, pričom aj v tomto prípade už vychádzal z judikatúry jednak Európskeho súdu pre ľudské práva (jeho klasické rozhodnutie Teixeira de Castro proti Portugalsku) a jednak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2001, sp. zn. Tzo V 5/2001, ktorého právne závery vychádzali z nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 22. júna 2000, sp. zn. III. ÚS 597/99).

Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti, u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala.

Skrytá reakcia polície smie naproti tomu sledovať zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatela trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestno-

právne postihnuteľnom konaní, zabránenie mu v jeho pokračovaní a minimalizácia spôsobených škôd.

Pokiaľ by však činnosť polície bola vedená len snahou, aby kontrolovaná osoba spáchala trestný čin, šlo by už o policajnú provokáciu trestného činu.

Za kľúčovú odlišnosť skrytej reakcie polície od policajnej provokácie sa považuje skutočnosť, že polícia neiniciuje, t. j. nevytvára u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky.

Tieto podmienky však nesmú byť nijako mimoriadne, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo páchatel si osvojil úmysel spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu...

Sudcovia Krajského súdu v Bratislave na základe dovtedy zabezpečených dôkazov svedčiacich o dôvodnom podozrení voči konkrétnym osobám z páchania trestnej činnosti korupčného charakteru na návrh špeciálneho prokurátora vydali po začatí trestného stíhania vo veci nasledovné príkazy...

Odvolačný senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má za to, že orgány činné v prípravnom konaní v tomto posudzovanom prípade za účelom zistenia skutočností...

V tomto smere je potrebné zdôrazniť, že celý tzv. skutkový dej s trestnoprávnymi následkami takpovediac vymysleli a zinscenovali práve obžalovaní a svedok [REDAKOVANÉ] sa mu len podľa pokynov obžalovaných prispôbil a ho plnil. Za tohto stavu potom zo strany orgánov činných v prípravnom konaní nebolo potrebné, aby svedok [REDAKOVANÉ] vystupoval vo veci ako agent podľa § 88b Tr. por., keďže jeho konanie nemuselo byť založené na klame a predstieraní, ale len na realizácii zámeru zosnovaného obžalovanými, ktorého cieľom bolo dokončiť ich plán v podobe prevzatia sumy 1.000.000,- Sk pre „ľudí z Bratislavy“, ktorá predstavovala splátku úplatku dohodnutého a sčasti už v novembri 2002 odovzdaného, a to za to, že požadované finančné prostriedky určené na výstavbu obecných nájomných bytov, boli príslušnými štátnymi orgánmi poskytnuté.

Pre tento záver napokon svedčí aj tá skutočnosť, že trestná činnosť obžalovaných z hľadiska jej vývojových štádií bola dokonaná už pri prevzatí prvej polovice dohodnutého úplatku, pričom v prípade odovzdania splátky z druhej polovice úplatku už išlo len o dokončenie dokonaného trestného činu.

Orgány činné v prípravnom konaní vo vzťahu k obžalovaným teda neuplatnili takú formu vplyvu, aby podnietili spáchanie trestného činu, ktorý by inak nebol spáchaný, ale naopak uplatnili takú formu vplyvu, aby bol trestný čin odhalený, teda obmedzili svoj vplyv len na vyšetrowanie trestnej činnosti pasívnym spôsobom (viď Ramanauskas proti Litve).

Neobstojí ani tá časť argumentácie špecializovaného trestného súdu, pokiaľ tento dospel k záveru, že svedok [REDAKOVANÉ] v období od 6. februára do 10. marca 2004 „nevystupoval dobrovoľne“, pretože nad ním visela hrozba trestného stíhania, ktoré bolo dočasne odložené.

Vyšetrovateľ Policajného zboru Prezídia PZ SR, Úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii Východ, Košice dňa 7. februára 2004 pod ČVS: PPZ-11/BPK-V-2004 podľa § 160 ods. 1 Tr. por. začal trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. a pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák.

Prokurátor generálnej prokuratúry Slovenskej republiky [REDAKOVANÉ] dňa 10. marca 2004 vydal súhlas na dočasné odloženie vznesenia obvinenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] pre trestný čin podplácania podľa § 160a ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť v presne nezistenom čase v mesiaci november 2002 v Košiciach na ul. Mäsiarskej v súvislosti s odovzdaním úplatku v sume 9 miliónov Sk osobám [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí tento úplatok požadovali za vybavenie žiadostí Mestských častí Košice – Dargovských hrdinov a Košice – Barca o poskytnutie finančných prostriedkov na výstavbu obecných nájomných bytov zo Štátneho fondu rozvoja bývania, čo vyšetrovateľ Policajného zboru Prezídia PZ SR, Úradu boja proti korupcii, odbor boja proti korupcii Východ, zrealizoval 29. marca 2004.

Vyššie uvedený vyšetrovateľ uznesením z 11. marca 2004, ČVS: PPZ-U/BPK-V-2004, podľa § 163 ods. 1 Tr. por. začal stíhať obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 160a ods. 1 Tr. zák.

Ten istý vyšetrovateľ uznesením z 11. marca 2004 podľa § 23 ods. 1 Tr. por. vylúčil trestnú vec trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. zo spoločného konania na samostatné konanie.

Následne uznesením z 15. apríla 2004 pod ČVS: PPZ-14/BPK-V-2004 podľa § 163 ods. 1 Tr. por. začal trestne stíhať [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ako obvinených z pokračujúceho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., druhého z nich aj pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky obhajobnú argumentáciu obžalovaných založenú na tvrdení, že svedok [REDAKOVANÉ] v snahe zakryť vlastnú trestnú činnosť, o ktorej polícia už mala vedomosť, začal s políciou spolupracovať, aby sa tak sám vyhol trestnému stíhaniu, ktorú si rovnako osvojil aj špecializovaný trestný súd, za nelogickú, keď práve naopak, z týchto skutočností vyplýva záver, že svedok [REDAKOVANÉ] sa rozhodol s políciou spolupracovať a vo veci vypovedať napriek riziku, že sa sám vystaví možnému trestnému postihu, čo sa napokon aj stalo, keďže svedok [REDAKOVANÉ] bol neskôr v samostatnom trestnom konaní právoplatne odsúdený pre trestný čin podvodu k trestu odňatia slobody vo výmere šesť rokov.

Pokiaľ ide o nariadené odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti obžalovaných, odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zotrváva na dôvodoch, ktoré uviedol vo svojom predchádzajúcom uznesení z 19. novembra 2009, sp. zn. 1 Toš 4/2009.

Odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na tieto svoje právne závery kontinuálne nadväzuje a vzhľadom na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, o ktoré sa opierala obhajobná argumentácia obžalovaných, zvlášť obžalovaného [REDAKOVANÉ], považuje za potrebné tieto doplniť nasledovne:

Podľa názoru odvolacieho senátu 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky samotná skutočnosť, že príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti, či už podľa § 88 ods. 2, ods. 3 Tr. por. alebo zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov neobsahuje odôvodnenie, resp. jeho odôvodnenie je po obsahovej stránke nedostatočné, nemusí mať za každých okolností ten následok, že dôkaz získaný na základe takéhoto príkazu je po podaní obžaloby v súdnom konaní nepoužiteľný...

V tomto momente odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto otázke nadväzuje na svoj právny názor vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí, keď konštatoval: „pre záver, že príkaz príslušného sudcu bol dôvodný, svedčí skutočnosť, že vo veci aj na základe takto získaných dôkazov bolo následne týmto osobám vznesené obvinenie, pričom uvedený procesný postup a jeho dôvodnosť bolo potom možné preskúmať v rámci tohto trestného stíhania“.

Teda špecializovaný trestný súd po podaní obžaloby v rámci dokazovania mal preskúmať, či použité dôkazné prostriedky boli legálne, legitímne a hlavne proporcionálne. Na základe týchto kritérií špecializovaný trestný súd mal potom rozhodnúť, či orgány činné v prípravnom konaní obmedzili svoj vplyv len na vyšetrovanie trestnej činnosti pasívnym spôsobom, alebo zneužili inštitút nariadenia odpočúvania a záznamu telekomunikačnej činnosti obžalovaných.

V tomto posudzovanom prípade nejde o vec totožnú s vecami, s ktorými sa zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky, najmä pokiaľ ide o jeho nálezy III. ÚS 80/2008 (odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti u osoby, u ktorej nedošlo k trestnému stíhaniu – vzneseniu obvinenia). V tomto prípade totiž všetci obžalovaní, u ktorých sa do práva na súkromie zasiahlo, sa o tejto skutočnosti v rámci trestného stíhania dozvedeli riadne a včas, a to aj pokiaľ ide o skutočnosti, na základe akých podozrení orgány činné v prípravnom konaní žiadali o zásah do súkromia, pričom obžalovaní mali dostatok času a priestoru k tomu uplatniť primeranú obhajobu.

Treba navyše zdôrazniť, že v tejto veci už bolo začaté trestné stíhanie vo veci na základe trestného oznámenia podaného [REDAKOVANÉ], pričom toto podozrenie z trestnej činnosti korupčného charakteru sa neskôr umocnilo jednak jeho svedeckou výpoveďou a jednak ním predloženými listinnými dôkazmi.

Až v tomto momente bol potom sudcovi krajského súdu predložený špeciálnym prokurátorom návrh na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti spolu s dôkazmi a informáciami spôsobilými posúdenia, či zásah do súkromia obžalovaných je alebo nie je primeraný a nevyhnutný.

Rovnako treba dodať, že ani následne príslušným sudcom krajského súdu vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej činnosti netrpel žiadnou formálnou chybou, keďže jeho výrok obsahoval všetky zákonom predpísané náležitosti.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky potom dospel k záveru, že zo strany orgánov činných v prípravnom konaní nešlo v tejto veci o žiadnu svojvôľu, ale o legálny (v súlade s platnými právnymi predpismi), legitímny (týkal sa vymedzeného cieľa) a proporcionálny (primeraný, nevyhnutný a inými prostriedkami nedosiahnuteľný) zásah do súkromia obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

V opačnom prípade by postup špecializovaného trestného súdu, ktorým si osvojil obhajobnú argumentáciu obžalovaných, hlavne obžalovaného [REDAKOVANÉ], predstavoval prísne formalistický prístup k prípustnosti dôkazov, ktorý by tak minimalizoval jeho prieskumnú právomoc na len akési formálne ponímanie práva, čo by na jednej strane mohlo negovať všeobecnú povinnosť štátu zabezpečiť spravodlivosť potrestaním protiprávnych konaní a na strane druhej by mohlo znamenať aj porušenie práva na obhajobu, pokiaľ by z týchto záznamov napr. vyplývali skutočnosti svedčiace o tom, že v posudzovanom prípade išlo zo strany polície o zneužitie prostriedkov trestného práva na trestné stíhanie obžalovaných.

Vyššie uvedený záver však neplatí vo vzťahu k svedkyni [REDAKOVANÉ], u ktorej pre absenciu možnosti preskúmania zásahu do jej súkromia sú všetky záznamy jej telekomunikačnej činnosti, ktoré boli založené do vyšetrovacieho spisu, nepoužiteľné.

Na druhej strane však treba priznať, že orgány činné v prípravnom konaní pochybili, pokiaľ pred právoplatným skončením trestného stíhania skartovali väčšiu časť týchto záznamov, pričom do vyšetrovacieho spisu založili len nimi vybrané záznamy.

V tomto smere odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí zopakovať len to, čo už vyslovil vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí v tejto veci, že: „takýto postup Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za neprípustný z dôvodu, že v konaní pred súdom potom obyčajne dochádza zo strany obžalovaných k vznášaniu rôznych pochybností o manipulácii s týmito záznamami, čo sa stalo aj v tomto konkrétnom

posudzovanom prípade. Navyše potom súdu chýba ucelený obraz o komunikácii osoby, ktorej telekomunikačná činnosť bola zaznamenaná“.

Odvolačí senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na tomto stanovisku zotrúva a z tohto dôvodu všetky záznamy telekomunikačnej činnosti obžalovaných, ktoré boli zabezpečené a do vyšetrovacieho spisu založené, vyhodnotil ako nepoužiteľné.

Špeciálny prokurátor v podanej obžalobe konanie obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] po stránke subjektívnej a objektívnej právne kvalifikoval ako trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 160a ods. 1 Tr. zák. s odôvodnením, že obžalovaní spoločným konaním v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu pre inú osobu žiadali a prijali úplatok...

Odvolačí senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v prípade právneho posúdenia konania obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] opäť len nadväzuje na svoje predchádzajúce uznesenie z 19. novembra 2009, sp. zn. I Toš 4/2009, v ktorom k tejto otázke uviedol po prvé, že podľa jeho názoru „určite však doposiaľ neexistuje skupina dôkazov pre taký skutkový záver a také jeho právne posúdenie, k akým dospel bývalý špeciálny súd v prvom odsudzujúcom rozsudku“, keďže „zásada náležitého zistenia skutkového stavu vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, a nie iba o nejakú pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia odpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tu, ktorá je pre obžalovaných priaznivejšia (R 1/1966)“ a po druhé, že „pokiaľ by sa vykonaným dokazovaním potvrdila skutková verzia produkovaná svedkom [REDAKOVANÉ] a na ňu nadväzujúcimi dôkazmi, bude potrebné z hľadiska jej právneho posúdenia uvažovať aj v rovine, či takto zistené konanie obžalovaných nenapĺňa len skutkovú podstatu trestného činu nepriamej korupcie podľa § 162 Tr. zák.“...

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu uvedenú v podanej obžalobe treba zdôrazniť, že obžalovaní nedisponovali kompetenciami, v rámci ktorých by obstarávali veci všeobecného záujmu, teda nerozhodovali o štátnej podpore pre výstavbu obecných nájomných bytov. Spáchať trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody § 160a ods. 1 Tr. zák. môže

iba špeciálny subjekt, teda osoba, ktorá sa podieľa na obstarávaní vecí všeobecného záujmu. Rovnako treba dodať, že neexistuje ani príčinná súvislosť medzi úplatkom a obstarávaním vecí všeobecného záujmu, pretože prijatý alebo sľúbený úplatok musí súvisieť s činnosťou osoby, ktorá zaisťuje plnenie činností súvisiacich s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Z týchto dôvodov odvolací senát 5 T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na podklade odvolania špeciálneho prokurátora opätovne zrušil napadnutý rozsudok a špecializovanému trestnému súdu vec vrátil, aby ju v naznačenom smere znovu prejednal a rozhodol.»

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia konštatuje, že najvyšší súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie vecí interpretoval a aplikoval ústavne udržateľným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Napadnuté rozhodnutie je aj náležité odôvodnené. Najvyšší súd primerane a postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené odvolacie námietky, ku ktorým v primerane podrobnej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy.

Ústavný súd sa osobitne zaoberal námietkou sťažovateľa, podľa ktorej:

„vo veci (odvolacom konaní) konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, pretože v prípravnom konaní rozhodoval vo veci mojej väzby...

Ako to vyplýva z vyšetrovacieho spisu, ktorý je súčasťou súdneho spisu JUDr. Peter Szabó ešte ako sudca a predseda senátu Krajského súdu v Bratislave konal a rozhodoval aj v prípravnom konaní o niektorých úkonoch v tejto trestnej veci ako aj ohľadne väzby obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]...“

Podľa § 30 ods. 1 Trestného poriadku účinného do 1. januára 2006 bol z vykonávania úkonov trestného konania vylúčený sudca, prísediaci, vyšší súdny úradník, probačný a mediačný úradník, prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám,

ktorých sa úkon priamo dotýka, k ich obhajcom, zákonným zástupcom a splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 30 ods. 2 Trestného poriadku bol sudca alebo prísediaci ďalej vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, ak bol v prejednávanej veci činný ako prokurátor, vyšetrovateľ, policajný orgán, spoločenský zástupca, obhajca alebo splnomocnenec zúčastnenej osoby alebo poškodeného.

Podľa § 30 ods. 3 Trestného poriadku bol z rozhodovania na súde vyššieho stupňa okrem toho vylúčený sudca alebo prísediaci, ktorý sa zúčastnil rozhodovania na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o sťažnosti pre porušenie zákona je vylúčený sudca, ktorý sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca súdu iného stupňa. Z rozhodovania o sťažnosti na nadriadenom orgáne je vylúčený prokurátor, ktorý napadnuté rozhodnutie urobil alebo dal k nemu súhlas alebo pokyn.

Podľa § 30 ods. 4 Trestného poriadku bola procesná strana povinná námietku zaujatosti vzniesť bezodkladne, ako sa dozvedela o dôvodoch na jej vznesenie...

Z citovaných ustanovení znenia Trestného poriadku nevyplýva, že by z rozhodovania o odvolaní sťažovateľa mal byť vylúčený sudca, ktorý v sťažovateľovej veci v prípravnom konaní vydával príkazy na priestorové odposluchy, odpočúvania a záznam telekomunikačnej činnosti, teda nerozhodoval vo veci samej.

Ústavný súd už v tejto súvislosti poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), keď ESLP opustil štruktúrne hľadisko a hľadisko nezlučiteľnosti in abstracto rôznych procesných funkcií a použil vo viacerých prípadoch konkrétny prístup. V uvedených prípadoch ESLP vyslovil záver, že to, na čom záleží pri posudzovaní otázky nestrannosti, je povaha a rozsah úkonov, ktoré urobil sudca pred procesom. Treba preskúmať jednotlivé procesné úkony, ktoré sudca urobil pred rozhodnutím vo veci samej, podľa ich obsahu, t. j. podľa toho, či otázky, ktoré musel riešiť, a spôsob ako ich riešil,

neprejudikovali jeho stanovisko k vine či nevine obvineného. Európsky súd pre ľudské práva urobil záver, že tieto hľadiská sú zásadné pre vyvodenie záveru, či subjektívna obava sťažovateľa z nedostatku nestrannosti sudcu bola aj objektívne odôvodnená (pozri napr. rozhodnutia vo veciach *Sainte-Marie c. Francúzsko* z r. 1992, *Fey c. Rakúsko* z r. 1993, *Saraiva de Carvalho c. Portugalsko* z r. 1994, *Bulut c. Rakúsko* z r. 1996, kde ESĽP nezistil porušenie zásady nestrannosti súdu; III. ÚS 153/08).

O účelovosti námietky sťažovateľa o rozhodovaní sudcu JUDr. Petra Szabóa v odvolacom konaní svedčí aj skutočnosť, že sťažovateľ po prvýkrát rozhodovanie uvedeného sudcu v jeho trestnej veci namietal až v konaní pred ústavným súdom, hoci podľa ustanovenia § podľa § 30 ods. 4 Trestného poriadku bol povinný námietku zaujatosti vzniesť bezodkladne potom, ako sa dozvedel o dôvodoch na jej vznesenie.

Námietka sťažovateľa, že v čase, keď JUDr. Peter Szabo v jeho trestnej veci rozhodoval už o skoršom odvolaní, nemal vedomosť o tom, že „*JUDr. Peter Szabo na NS SR je totožný s tým JUDr. Petrom Szabom, ktorý bol predsedom senátu na Krajskom Súde v Bratislave*“, sa javí ako veľmi nepravdepodobná.

Ústavný súd poukazuje na svoj právny názor konštantne uplatňovaný v jeho judikatúre, podľa ktorého postup súdu v súdnom konaní v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v trestnoprávnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Aplikujúc tento právny názor na vec sťažovateľa, možno konštatovať, že ak Trestný poriadok výslovne nezakazuje možnosť, aby sa sudcovia, ktorí v určitej trestnej veci vykonávali úkony v prípravnom konaní, rozhodovali ako sudcovia odvolacieho súdu, tak potom sa námietka sťažovateľa o porušení jeho ústavou garantovaných práv javí ako zjavne neopodstatnená (mutatis mutandis IV. ÚS 8/2011, III. ÚS 153/08).

V súvislosti so sťažovateľom deklarovanej prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto dospel k záveru, že napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv, preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015